

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 304/2015
04.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца М.Т. из Б., чији је пуномоћник М.Т., адвокат из Б., против тужене Републике Србије, МУП из Б., чији је законски заступник Државни правобранилац из Б., ради поништаја и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4656/13 од 15.10.2014. године, на седници одржаној 04.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4656/13 од 15.10.2014. године.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П1 1477/10 од 10.02.2011. године, исправљене решењем истог суда П1 1477/2010 од 24.05.2013. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се поништи дисциплинска пресуда Дисциплинског суда МУП-а број 116-1/86 од 19.08.2002. године и пресуда Вишег дисциплинског суда МУП-а РС у Београду, ВДС 116-176-2002 од 27.09.2002. године и обавезе тужени да врати тужиоца на рад на радно место које је претходно обављао (став први изреке). Одбио је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да плати тужиоцу на име накнаде штете због изгубљене зараде коју би остварио на радном месту на коме је радио пре доношења оспорених одлука за период јун 2002. године – мај 2010. године, месечне износе, заједно са законском затезном каматом почев од дана доспелости па до исплате (све ближе одређено у ставу другом изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених, Филијала Београд, доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за сваку пуну годину рада остварену у радном односу (став трећи изреке). Одбио је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка (став четврти изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж1 4656/13 од 15.10.2014. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Првог основног суда

у Београду П1 1477/10 од 12.01.2011. године, исправљену решењем истог суда П1 1477/2010 од 24.05.2013. године.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, на основу члана 399. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 125/04, 111/09, 36/11 и 53/13-УС), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), а у вези члана 23. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 55/14), па је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 384. став 2. ЗПП (сада 398. став 2. важећег ЗПП), на коју се у ревизији указује, с обзиром на то да се у том делу наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде. Поред тога, битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 1. ЗПП, уколико је учињена у поступку пред првостепеним судом, није предвиђена као ревизијски разлог одредбама члана 398. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, Дисциплински суд тужене, пресудом ДС број 116-1/86 од 19.08.2002. године, тужиоца, на пословима заменика начелника у чину пуковника Управе за заједничке послове Секретаријата унутрашњих послова у Б., огласио је кривим и изрекао меру престанка радног односа, зато што је у својству заменика начелника Управе за заједничке послове, поступио противно обавези садржаној у одлуци лицитационе комисије од 11.12.2001. године и прихватио понуду Предузећа за набавку ауто-делова Д., чија понуда у економском смислу није била најповољнија и на тај начин омогућио наставак пословне сарадње са Предузећем Д., иако је упознат са одлуком лицитационе комисије да Предузеће Д. није прихваћено на лицитацији, јер није приложен атест који је потребан да би се аутодео могао сматрати исправним за уградњу, коју је одлуку председник Комисије предао тужиоцу на руке. Затим 05.04.2002. године наложио да се изврши исплата по профактури Предузећа Д. број 099 од 05.04.2002. године за набавку репарираних аутоделова у износу од 15.140,00 динара и одобрење за исплату у корист истог предузећа у износу од 7.300,00 динара, на који начин је починио тежу повреду радних обавеза и дужности – понашање које штети угледу службе или нарушава међуљудске односе у Министарству унутрашњих послова из члана 50. став 1. тачка 7. Закона о унутрашњим пословима и неизвршавање или несавесно, неблаговремено или немарно вршење радних и других обавеза из одредби члана 59. став 1. тачка 1. Закона о радним односима у државним органима. Виши дисциплински суд Министарства унутрашњих послова Србије, пресудом ВДС бр.116-176/2002 од 27.09.2002. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио наведену пресуду.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су одбили тужбени захтев тужиоца, којим је тражио поништај оспорених пресуда Дисциплинског суда МУП-а од 19.08.2002. године и Вишег дисциплинског суда МУП-а од 27.09.2002. године, да се обавезе тужена да врати тужиоца на радно место које је претходно обављао, да се обавезе тужена да накнади штету тужиоцу због изгубљених зарада, као и да уплати тражене доприносе.

Одредбом члана 50. став 1. тачка 7. Закона о унутрашњим пословима („Сл. гласник РС“, број 44/91, са изменама и допунама), је било прописано, да, поред тежих повреда утврђених Законом за запослене у државним органима, тежом повредом радних обавеза и дужности сматра се и понашање које штети угледу службе или нарушава међуљудске односе у Министарству унутрашњих послова. Одредбом члана 52. став 1. тачка 3. овог закона, да, за тежу повреду радних обавеза и дужности изриче се престанак радног односа.

Одредбом члана 59. став 1. тачка 1. Закона о радним односима у државним органима („Сл. гласник РС“, број 48/91, са изменама и допунама), је било прописано, да, тежа повреда радних обавеза и дужности је неизвршавање или несавесно, неблаговремено или немарно вршење радних и других обавеза.

Према томе, како је утврђено да је тужилац учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, јер је у својству заменика начелника Управе за заједничке послове поступио противно обавези и поред сазнања за одлуку лицитационе комисије од 11.12.2001. године о прекиду сарадње са Предузећем Д. због непоседовања атеста, поступио супротно истој и наставио пословну сарадњу са овим правним лицем и набавке репарираних ауто делова, тако што је потписао налоге, иако је био свестан да ово правно лице више није у пословном односу са туженим због прекида сарадње, то је правилан закључак да је учинио тежу повреду радних дужности, због чега су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Поред тога, полазећи од садржине одредбе члана 50. став 1. Закона о унутрашњим пословима, да, „поред тежих повреда утврђених Законом за запослене у државним органима“, то су поред тежих повреда радних обавеза и дужности предвиђених Законом о унутрашњим пословима тужиоцу могле бити стављене на терет и теже повреде утврђене Законом о радним односима у државним органима и изрећи мера престанка радног односа.

При томе, није неопходно даље детаљно образлагати пресуду којом се ревизија одбија као неоснована, кад се даљим образлагањем пресуде не би постигло ново тумачење права, нити допринело уједначеном тумачењу права, већ се тужилац као ревидент упућује на образложење побијане пресуде, да се непотребно не би понављало, на основу одредбе члана 405. став 2. ЗПП.

У преосталом делу, ревизијом се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није дозвољен разлог за изјављивање ревизије, на основу одредбе члана 398. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 405. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**